

Lucie Cabálková

ŽIVOTNÍ ZMĚNA

Copyright © 2024 Lucie Cabálková

Vydala © 2024 společnost Arcaro s.r.o.,
Dělnická 4898/1a, Jihlava,
jako svou 46. publikaci.

Ilustrace Jitka Bednářová Smíšková
Jazyková korektura Mgr. Ing. Šárka Dolanská
Grafická úprava a zlom Daniel Burda
Vytisklo Arcaro s.r.o.

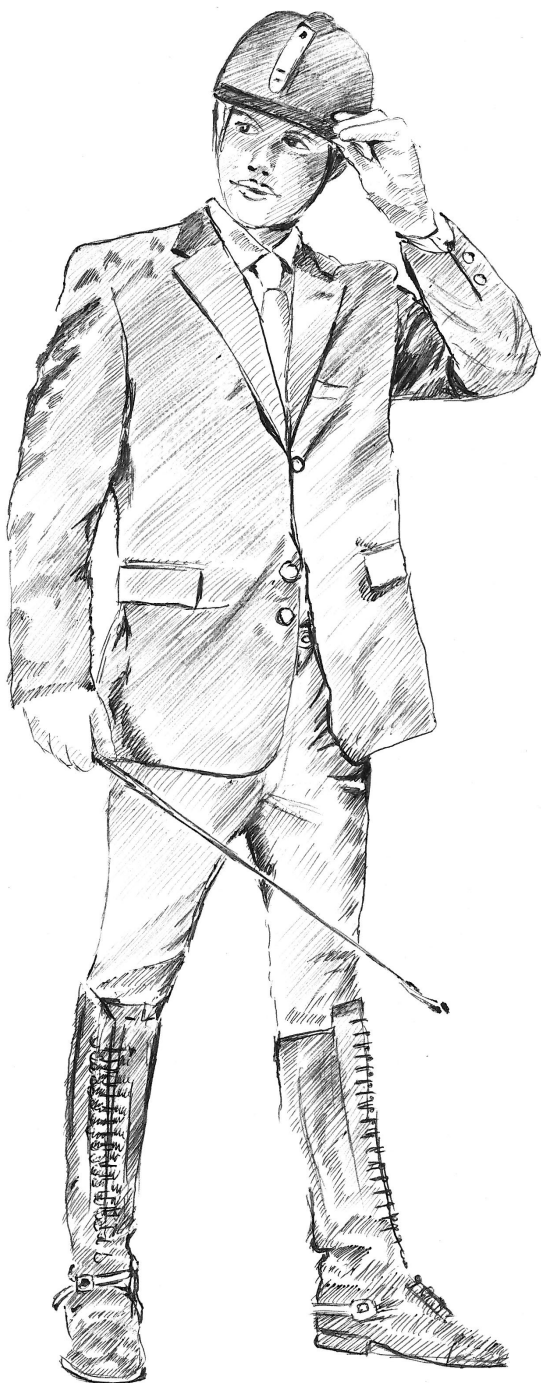
I. vydání, 2024

ISBN 978-80-88452-17-1

VĚNOVÁNÍ

*Životní změnu věnuji všem, kteří mě podporovali.
V první řadě mojí rodině, ale i úžasným kamarádům.*

Speciálně věnuji 17. kapitolu jménem
Chladnokrevné trio mojí kamarádce Karolíně
Drábkové, která jí díky svým názvům
a hláškám dala podobu, jakou znáte.

1. kapitola

SBOHEM, TATI!

„**B**yl tu pro nás vždy, když jsme ho potřebovali a dokázal nám vyčarovat úsměv na tváři. Jeho životem byli koně a jeho rodina.“

Slova mé babičky Beáty jsem slyšela jakoby z velké dále. Nepřítomně jsem hleděla na bohatě zdobenou, avšak prázdnou rakev. Veškeré emoce ze mě vyprchaly. Měla jsem pocit, že sleduji život někoho jiného. Ale ne. Tohle je můj život a tahle rakev patří mému otci.

„Jeho smrt je obrovská tragédie, ale žil svůj život naplno a dosáhl všeho, co si kdy přál. Nezapomeňme na něj. Nikdy.“

Kostelem se rozlehl tlumený potlesk. Babička si sedla na tvrdou lavici po mé levici. Stiskla mi ruku. Podívala jsem se na ni. Snažila se tvářit v pohodě, ale poznala jsem na ní, že trpí. V posledních dvou letech přišla o milovaného manžela i jediného syna.

„Proč je život tak nespravedlivý?“ špitla jsem.

„Takhle to prostě na světě chodí,“ odpověděla babička a sevřela mě v náručí. V očích se jí leskly slzy.

Moje babička je skvělá. Je jí šedesát sedm let. Svou vitalitou ale strčí mnohé padesátníky nebo i čtyřicátníky do kapsy. Na jejím obličejí nenajdete skoro žádnou vrásku. Už ale roste do země, jak sama ráda s oblibou tvrdí, nějakou dobu jsem vyšší jak ona. Má šedé vlasy po ramena, rozčuchané tak, že to vždy vypadá jako účes. Její laskavé čokoládově hnědé oči a vždy otevřenou náruč vyhledávám pokaždé, když potřebuji utěšit. Celý svůj život zasvětila koním, tomu odpovídá i styl jejího oblékání, málokdy vytahuje ze šatníku sukni či nedej bože šaty.

Za deset minut obřad skončil. Rychle jsem vyběhla z kostela. Potřebovala jsem být sama a vybrečet se. To poslední, co jsem chtěla, bylo, aby mě někdo viděl. Na veřejnosti pláčou jenom malé děti. A to já rozhodně nejsem, je mi už patnáct.

„Sofi, holčičko,“ slyšela jsem mámin hlas.

Moje maminka Ingrid je krásná a ze všech maminek nejlepší. Ačkoliv je jí už přes čtyřicet, vypadá mnohem mladší. Má vlnité, téměř bílé vlasy až po lopatky, šedozeleňé oči, malý nos a plné rty, které jsou snad pořád roztažené v širokém úsměvu. Dneska ne. Mimo to je máma štíhlá a má dlouhé nohy. Podobu jsem zdělila po ní, ačkoliv mám rovné vlasy a spíš mužskou postavu.

Mamka ke mně přišla a pohladila mě po paži.

„Všechno bude dobré, ano?“

„Jak by mohlo?“ zeptala jsem se zoufale.

„Čas všechno vyléčí.“

S těmi slovy mě objala.

Z kostela se pomalu začali hrnout tátovi kamarádi. Téměř všichni pocházeli z koňské sféry. Někteří dokonce přijeli i z jiných států rozloučit se s jejich přítelem, který tu byl vždy pro ně.

Táta, Pavel Valenta, byl totiž úspěšný chovatel holandských teplokrevníků. Se svými odchovanci cestoval po celém světě za nejprestižnějšími parkurovými závody. Let do New Yorku před necelými dvěma týdny se mu stal osudným.

Na místě už byli jeho dva nejlepší koně – ryzka se širokou a až k neuvěření pravidelnou lysinou Santana a impozantní hnědý valach Phoenix. Ti se domů už nevrátili, rovnou jsme je prodaly jednomu z tátových kamarádů, který se účastnil stejných závodů. Určitě spolu vyhrají spoustu medailí a pohárů.

Stejný osud čeká všechny – úplně všechny – koně v našem hřebčíně Valenta, kde jsme všichni čtyři spokojeně žili. Babička se koním sice dříve věnovala, ale nyní to už nezvládne. A máma ke koním nikdy nepřilnula, vždy se starala o všechno kolem a pracovala na home officu pro jednu známou firmu, která vyrábí krmení pro koně. Pracuje ale na pozici, kde se do koňských záležitostí míchat nemusí. A já, ačkoliv zdatná jezdkyně a zkušená koňarka, stádo o čtyřiceti osmi koních nezvládnou.

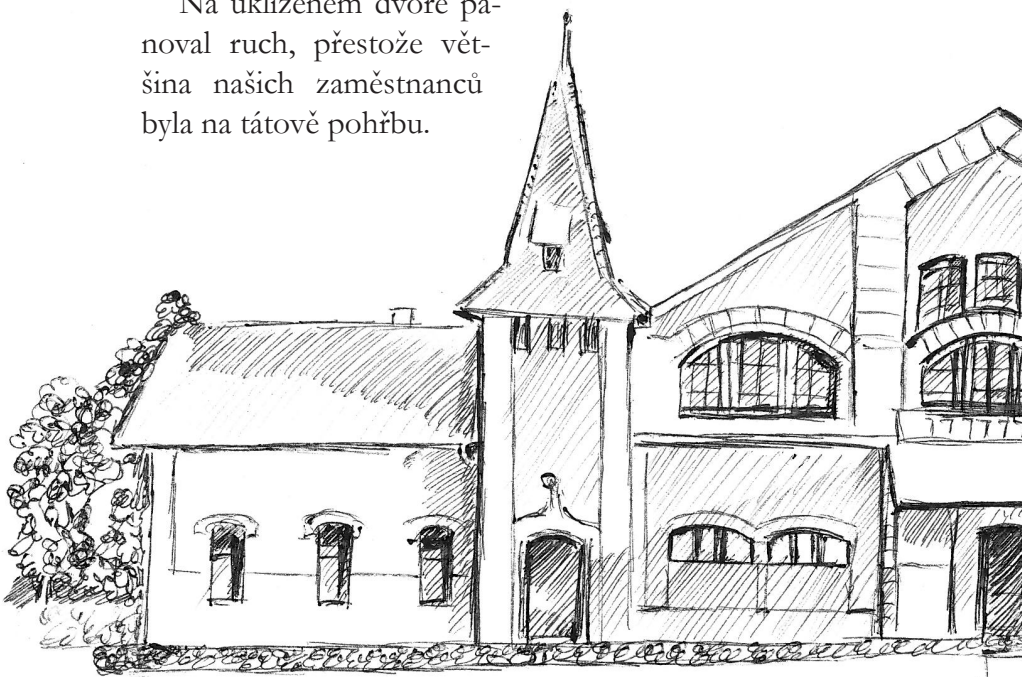
Jakmile odjedou všichni koně, propustíme zaměstnance. V tak velkém hřebčíně bylo potřeba mít další lidi, kteří se starají o hladký průběh. Pár jich u táty pracovalo déle než můj život. A teď budou bez práce. Bylo mi jich líto. Někteří mi budou hodně chybět.

A co teprve koně! Zvláště Reginald, mírný čtrnáctiletý valášek. Reggie je můj nejoblíbenější kuň v tátově chovu, nikdo ho nezná lépe než já. Vzhledově je možná pro spoustu lidí tuctový, ale já jeho světle hnědou srst a uhlově černou hřívu s ohonem stejné barvy prostě miluji. Přijít o ty důvěrně známé oči plné lásky bude strašné. Copak jsem neztratila už dost?!

Cesta autem domů probíhala mlčky, všechny tři jsme truchlily. Až nyní na nás ztráta táty plně dolehla.

Naše velké červené auto značky Hyundai, podobnější spíš dodávce, projelo ozdobnou železnou bránou s nápisem Hřebčín Valenta na menší parkoviště, které se v areálu vyskytuje.

Na uklizeném dvoře panoval ruch, přestože většina našich zaměstnanců byla na tátově pohřbu.

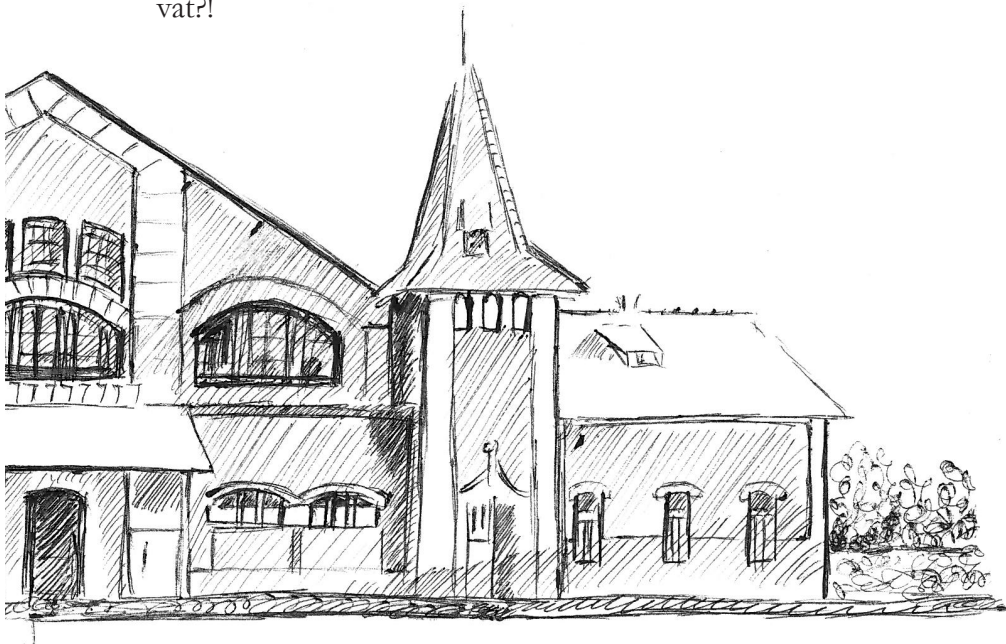
Kolem mě vedla moje kamarádka, dvacetiletá ošetřovatelka Luisa, nadějnou tříletou budoucí bělku Firefly do jejího boxu z mycího koutu. Přejela jsem klisně po hřebětě. Táta s ní měl velké plány.

Luisa se na mě usmála. Její oči vyjadřovaly podporu. Věděla, jak těžké to pro mě je. Opětovala jsem jí úsměv.

Vtom začal mámě zvonit mobil.

„Ingrid Valentová, dobrý den,“ pozdravila, „á, zdravím pane Zimmermanna. Ano, můžeme spolu probrat to, co jsme nestihli. Samozřejmě, i cenu hřebčina. Určitě vás potěší, že do měsíce plus mínus půlka koní pojede do nových domovů. Naše stěhování je také na dobré cestě, až se definitivně domluvíme, dám vám vědět.“

Zůstala jsem stát jako opařená. My se budeme stěhovat?!

Máma i babička si uvědomily, že zaznělo něco, co jsem asi vědět neměla a zaraženě na mě koukaly.

Vrhla jsem jejich směrem zlý pohled a rozběhla se do velkého domu, který leží přímo uprostřed areálu hřebčína.

Zabouchla jsem za sebou vchodové dveře a v botách si to rázovala do mého pokoje. Skopla jsem obuv z nohou a zabořila hlavu do polštáře. Po tvářích se mi začaly kutálet slzy.

Ignorovala jsem hlasy, které se ozývaly z haly.

Přišla jsem o tatínka, koně a teď dokonce o domov. Může být život snad ještě horší?

